

„Otvorte oči, otvorte oči,“ počula som cudzí hlas a nechápala som, prečo ich mám otvárať. Keď som ich vládala pootvoriť, uvedomila som si, že som v sanitke. Peťo ma držal za ruku a stále opakoval: „Agi, prosím ťa, preber sa, preber sa!“

Prišli sme do nemocnice, nechali nás na chodbe a čakali sme, kým ma zoberú na röntgen. Bolo mi zle a začala som vracieť. Nikdy nezaбудnem, ako sa po chvíli Peťo odrazu začal z chuti smiať.

„Peťo, čo sa smeješ, je mi blbo!“ ledva som sa hýbala.

„Agi, nehnevaj sa, ale rastie ti hlava ako hríb.“ Bol neskutočný!

Konečne ma zobrali na RTG. Mala som ťažký otras mozgu. Po vyšetrení mi obviazali celú hlavu a nechali si ma v nemocnici. Peťo medzitým telefonoval maminke, ktorá hneď utekala za mnou. Keď bola pri mne, ešte som niekoľkokrát vracala. Hlavu som mala obviazanú, krv v hlave mi vytvorila veľký hematóm, z ktorého mi rástol onen „hríb“. Potom mi lekári dali liek a zaspala som...

Na druhý deň ma prišiel s maminkou navštíviť aj najmladší brat, ktorý mal vtedy len osem rokov. Priniesol mi kyticu. Keď ma zbadal, ostal stáť v nemom úžase, Janičko môj zlatý, a kytica zostala zabudnutá v jeho malých rúčkach. Mala som obrovskú hlavu. Takú spuchnutú, že mi nebolo vidieť ani oči! Moja tvár vyzerala ako lopta a obvazy vytvárali jednu veľkú helmu na mojej už aj tak obrovskej hlave! Cítila som sa mizerne! Bola som rada, že si vôbec vládzem ľahnúť. Bolela ma hlava a vracieť som prestala až po dvoch dňoch. Neskôr, keď už som vládala trocha chodiť, som sa pozrela do zrkadla:

„Ježiši, len nech som taká, aká som bola!“ preletelo mi hlavou.

Po týždni mi hematóm začal celý stekať, takže keď som prišla domov, mala som celú tvár tmavofialovú, modrú, zelenú...

Čakalo ma sedem ťažkých skúšok. Konštrukcie, oceľ, a k tomu urobiť aj nejaké práce. Za týchto okolností sa to nedalo stihnúť. Musela som na rok prerušiť štúdium. Doteraz mi na mieste, kde som mala hematóm, nerastú vlasy.

Našu pretekársku prípravu úraz našťastie nenarušil, keďže sa stal v prechodnom období krasokorčuľarskej sezóny.

Na jednej súťaži sme mali v choreografii figúru, do ktorej sa ide rittbergerovým odrazom z jednej nohy a partnerka sa postupne dostane za partnerovým chrbtom do polohy dolu hlavou. A vtedy ma Peťo

nechtiac pustil. Zase som spadla. Našťastie nie rovno na hlavu, ale tentoraz som si vyrazila dych. Postavila som sa, nejako som korčuľovala ďalej a stále som sa pokúšala nadýchnuť. Ale nešlo to! Ani nadýchnuť, ani vydýchnuť. Lapala som po dychu a vydávala pri tom čudesné zvuky. Peťo s tým nemal problém:

„Čo hikaš? Ideme na špirálu!“ V špirále smrti som sa zaklonila a tým prudším pohybom som zrazu chytila dych!

Darmo, športové dvojice sú pre ženy najťažšou a najriskynejšou kategóriou v krasokorčuľovaní.

Samotná špirála smrti nie je ťažká. Treba mať silu v určitých svaloch, no prvok je najmä o technike. Ťah, ktorý vznikne, korčuľiarov vzájomne drží. Treba vedieť, ako sa do tej polohy položiť a udržiavať ten istý rádius, aby sa ťah nezmenšil. Vtedy to bol nový a neobvyklý prvok a nazvali ho špirála smrti. Nie je však taká nebezpečná, ako napovedá jej názov, vlastne ani neviem, prečo sa tak volá. Ak sa špirála náhodou nevydarí, čo sa stane, ak partnerka neudrží na ľade hranu korčule, tak sa iba zošuchne na ľad, a teda nehrozí pri nej nebezpečný pád. Pôvodne sa špirála smrti robila s menším zákonom partnerky, čiže vyššie od ľadu. O čosi neskôr, opäť novátorskí Protopopovci začali robiť túto špirálu s partnerkou až tesne nad ľadom. Potom prišiel predpis, že partnerka sa nesmie opierať hlavou o ľad, pretože je to ďalší oporný bod, a špirála sa musí robiť vyššie nad ľadom.

Peťo pochádza zo Žiliny a do Bratislavy prišiel študovať na SVŠT architektúru. Býval na internáte a po večeroch na izbe blbli. Jedného dňa, ako vymýšľali, robili všelijaké stojky, vyskočilo Peťovi rameno. Mne spočiatku nič nepovedal. Lekári mu to síce napravili, lenže odvtedy mu rameno vyskakovalo dosť často. Neskôr som sa pri zdvíhačkách začala báť, pretože rameno mu hocikedy vyskočilo a ja som letela dolu ako šípka. Našťastie som vyskočenie ramena cítila, tak som sa ho všelijako chytala a pridržiavala, takže tieto dopady už boli bez následkov.

Trénovali sme väčšinou po nociach okolo desiatej, jedenástej do polnoci, alebo skoro ráno, pretože vtedy ešte neboli individuálne študijné plány pre vrcholových športovcov. Nemala som veľmi čas chodiť na prednášky, ale cvičenia sme absolvovať museli. Na každý zápočet sme

museli robiť aj jeden veľký projekt, a to tiež zaberalo veľa času. Chodila som do krúžku, kde boli samí chlapci, čo malo jednu nevýhodu: každý profesor si hneď všimol, že chýbam. Pamätám si, ako som išla na skúšku z konštrukcie. Robila som ju u profesora, ktorý nám iba prednášal a na jeho prednáške som nebola ani raz. Vždy sme v tom čase mali tréning. Išla som na skúšku, ale vôbec som nevedela, ako skúšajúci vyzerá. Po chodbe išiel nejaký vyučujúci, nuž som sa ho spýtala, v ktorej miestnosti nájdem toho pána profesora. Čo čert nechcel, samozrejme, že to bol on. Zasmial sa a našťastie som aj napriek tomuto faux pas skúšku spravila.

Mali sme aj ťažké skúšky a prísnych vyučujúcich, u ktorých spravili skúšku na prvýkrát asi piati študenti z tristo. Raz sa to podarilo aj mne. Asi zo strachu. Najprv sme písali test a po ňom nasledovala ústna časť. V teste som mala napísané všetko, i keď nie veľmi obsérne. Kalkulovala som: „Nejdem dnes na ústnu, pôjdem nabudúce.“ Nesmelo som sa prihlásila, že som dopísala test a chcem ho odovzdať.

„Jéj, vy už ste hotová, no poďte sem, ukážte mi to.“ Skúšajúci test rýchlo skontroloval, dobré odpovede odľajkol a k tomuto mi ešte povedzte toto a toto, a to som náhodou vedela. Dostala som dvojku. Aká som len bola rada! A tie závistlivé pohľady všetkých študentov, keď som vychádzala z miestnosti... Na chodbe už čakala druhá skupina spolužiakov a začali vyzvedať: „No čo, vypadla?“

„Čoby, mám!“

Niektorí profesori vedeli, že reprezentujem Československo v krasokorčuľovaní, iní nie. Podľa toho, ako sa kto zaujímal o šport. Jeden profesor bol veľký slovanista, fandil futbalu, hokeju, uňho sa mi skúšky robili dobre.

Pred súťažnou jazdou má každý pretekár trému. V hlave mu víri kopa myšlienok: Toľko sme trénovali, a čo keď spadnem alebo sa teraz nepodarí ten, či onen prvok? Keď však začne hrať známa melódia, korčuliar sa sústreďí iba na hudbu, na choreografiu, na prednes... a tréma zmizne. Nervy na pretekoch boli veru väčšie ako stresy pred štátnicami na vysokej škole. Keď sme išli na štátnice, všetci spolužiaci boli vystresovaní, bledí, zelení a ja vôbec. Veď na záverečnej skúške bude v miestnosti len sedemčlenná komisia. Na majstrovstvách sme mali plný štadión, desať rozhodcov a ešte aj televíziu! V tom mi vystupovanie a súťaženie veľmi pomohlo, na skúšky som chodila, akoby sa nechumelilo.

Wlachovská - Bartosiewicz